

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2016, č. j. 22 A 70/2014 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu na bankovní účet žalobce do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 11. 10. 2016, č. j. 22 A 70/2014 - 53, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. KUJI 30509/2014, sp. zn. OOSČ 148/2014 OOSC/40, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 4. 12. 2013, č. j. OD/1949/13/ZK. Naposledy uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2016, č. j. 22 A 70/2014 - 53, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost a uvedl, že ji doplní na výzvu ve lhůtě stanovené soudem.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 11. 2016, č. j. 4 As 221/2016 - 23, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení prostřednictvím svého zástupce doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek Krajského soudu v Brně. Současně stěžovatele

poučil, že pokud kasační stížnost nebude ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne. Předmětné usnesení Nejvyšší správní soud doručil zástupci stěžovatele dne 3. 11. 2016, stanovená lhůta tudíž uplynula dne 5. 12. 2016 [srov. § 40 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Zástupce stěžovatele na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení obsahu podání stěžovatele k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. „[z] každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.“

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Zástupce stěžovatele v kasační stížnosti toliko vymezil, že brojí proti celému rozsudku ze dne 11. 10. 2016, č. j. 22 A 70/2014 - 53, kterým Krajský soud v Brně zamítl žalobu stěžovatele, přičemž navrhl, aby Nejvyšší správní soud naposledy uvedený rozsudek zrušil. Z textu kasační stížnosti však není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku, respektive jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil, ačkoliv je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení rozsudku krajského soudu, nebyly splněny podmínky řízení o kasační stížnosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona,

pokračování

neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Podle třetí věty § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek“. Podle odst. 5 téhož ustanovení „[v] řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé“.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Stěžovatel uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč převodem na účet ke dni 1. 11. 2016. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by bylo vydáno rozhodnutí o věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení soudního poplatku zaplaceného stěžovatelem, jak jsou vymezeny třetí větou § 10 odst. 3 ve spojení s odst. 5 téhož ustanovení zákona o soudních poplatcích.

Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Uvedená částka bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení na bankovní účet, který stěžovatel sdělí na základě výzvy soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu